

ΕΤΟΣ 62ον

10 Αυγούστου 2014

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 32 (3193)

ΟΙ ΔΟΚΙΜΑΣΙΕΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΚΑΙ Ο ΧΡΙΣΤΟΣ

Μετά τό θαῦμα, ἀγαπητοί ἀδελφοί, τοῦ πολλοπλησιασμοῦ τῶν ἄρτων καί τῶν ἰχθύων στήν Παλαιστίνη καί τό χορτασμό τοῦ μεγάλου πλήθους πού βρισκόταν ἐκεῖ, ὁ λαός παραληρεῖ. Πιστεύει, μέ ἀφορμή αὐτό τό θαυμαστό σημεῖο, ὅτι μπορεῖ πλέον νά ἱκανοποιηθεῖ κάθε ἀνάγκη καί μεσσιανική προσδοκία του.

Βλέποντας ὁ Κύριος ὅτι τό πνευματικό Του ἔργο κινδυνεύει νά παραθεωρηθεῖ καί νά παρανοηθεῖ, ἀπομακρύνει τοὺς μαθητές Του στή λίμνη καί ὁ ἴδιος ἀποσύρεται στήν ἡσυχία γιά νά προσευχηθεῖ, δείχνοντας ἔτσι καί σ' ἐμᾶς ὅτι πρὶν ἢ στή διάρκειά κάθε δυσκολίας, πειρασμοῦ ἢ σοβαροῦ ἔργου, πρέπει νά καταφεύγουμε στήν προσευχή.

Ἡ ἐμφάνιση τοῦ Χριστοῦ

Μέσα στή δίνη τῆς τρικυμίας καί τό σκότος τῆς νύχτας ἐμφανίζεται ὁ Χριστός, γνωρίζοντας ὅτι οἱ μαθητές Του κινδυνεύουν. Οἱ μαθητές τά χάνουν νομίζοντας ὅτι πρόκειται γιά φάντασμα, ἀλλά Ἐκεῖνος ἀμέσως τοὺς λήει νά μή φοβοῦνται, νά ἔχουν θάρρος γιατί εἶναι ὁ Διδάσκαλός τους αὐτός πού στέκεται δίπλα τους. Τότε ὁ Πέτρος τοῦ ζητάει νά περπατήσει πάνω στά νερά, ὅπως ἀκριβῶς Ἐκεῖνος. Ὁ Χριστός τόν προσκαλεῖ καί ὁ Πέτρος κατά χάρη περπατάει πάνω στά νερά τῆς βαθιᾶς λίμνης. Ὅσο κέντρο τῆς προσοχῆς του ἦταν ὁ Κύριος, προχωροῦσε πάνω στά νερά χωρίς ἐμπόδιο. Μόλις ὅμως μετακινήθηκε ἡ προσοχή του σέ ἄλλους λογισμούς, ἄρχισε νά βυθίζεται μέ ἀποτέλεσμα τήν κραυγή «Κύριε σῶσον με»! Ἀμέσως ὁ Χριστός τόν συγκρατεῖ καί τόν «ἐπαναφέρει», ρωτώντας τον γιατί ἔδειξε ὀλιγοπιστία καί δειλία. Μπαίνουν κατόπιν στό πλοῖο, ὅπου οἱ μαθητές ὁμολογοῦν τόν Χριστό σάν Υἱό τοῦ Θεοῦ.

Τόν Θεό δέν πρέπει νά τόν πειράζουμε. Θά ἦταν τουλάχιστον ἀφελιές νά ζητούσαμε ἀπό Ἐκεῖνον νά μᾶς ἱκανώσει νά περπατήσουμε πάνω στή θάλασσα. Ἄλλωστε δέν θά εἶχε νόημα τώρα κάτι τέτοιο.

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Ματθ. ιδ' 22-34)

«Εγώ είμι· μή φοβείσθε»

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἠγάγκασεν ὁ Ἰησοῦς τοὺς Μαθητὰς αὐτοῦ ἐμβῆναι εἰς τὸ πλοῖον, καὶ προάγειν αὐτὸν εἰς τὸ πέραν, ἕως οὗ ἀπολύσῃ τοὺς ὄχλους. Καὶ ἀπολύσας τοὺς ὄχλους, ἀνέβη εἰς τὸ ὄρος κατ' ἰδίαν προσεύξασθαι. Ὁσίας δὲ γενομένης, μόνος ἦν ἐκεῖ. Τὸ δὲ πλοῖον ἤδη μέσον τῆς θαλάσσης ἦν, βασιανίζομενον ὑπὸ τῶν κυμάτων· ἦν γὰρ ἐναντίος ὁ ἄνεμος. Τετάρτη δὲ φυλακῇ τῆς νυκτὸς ἀπῆλθε πρὸς αὐτοὺς ὁ Ἰησοῦς, περιπατῶν ἐπὶ τῆς θαλάσσης. Καὶ ἰδόντες αὐτὸν οἱ Μαθηταὶ ἐπὶ τὴν θάλασσαν περιπατοῦντα, ἐταράχθησαν, λέγοντες ὅτι φάντασμα ἔστι· καὶ ἀπὸ τοῦ φόβου ἔκραξαν. Εὐθέως δὲ ἐλάλησεν αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς, λέγων· Θαρσεῖτε· ἐγώ εἰμι· μὴ φοβείσθε. Ἀποκριθεὶς δὲ αὐτῷ ὁ Πέτρος, εἶπε· Κύριε, εἰ σὺ εἶ, κέλευσόν με πρὸς σε ἐλθεῖν ἐπὶ τὰ ὕδατα. Ὁ δὲ εἶπεν· Ἐλθέ. Καὶ καταβάς ἀπὸ τοῦ πλοίου ὁ Πέτρος, περιεπάτησεν ἐπὶ τὰ ὕδατα, ἐλθεῖν πρὸς τὸν Ἰησοῦν. Βλέπων δὲ τὸν ἄνεμον ἰσχυρόν, ἐφοβήθη· καὶ ἀρξάμενος καταποντίζεσθαι, ἔκραξε, λέγων· Κύριε, σῶσόν με. Εὐθέως δὲ ὁ Ἰησοῦς ἐκτείνας τὴν χεῖρα, ἐπελάβετο αὐτοῦ, καὶ λέγει αὐτῷ· Ὀλιγόπιστε, εἰς τί ἐδίστασας; Καὶ ἐμβάντων αὐτῶν εἰς τὸ πλοῖον, ἐκόπασεν ὁ ἄνεμος. Οἱ δὲ ἐν τῷ πλοίῳ ἐλθόντες προσεκύνησαν αὐτῷ, λέγοντες· Ἀληθῶς Θεοῦ Υἱὸς εἶ. Καὶ διαπεράσαντες, ἦλθον εἰς τὴν γῆν Γεννησαρέτ.

Μέ τῇ χάρι Του ὁμως περπατᾶμε πάνω στά κύματα τῆς παρούσας ζωῆς καί ὄχι μόνο δέν καταποντιζόμαστε παρόλο τόν ἀγώνα, ἀλλῆ καί αισθανόμαστε διαρκῶς ἐνδυναμούμενοι τόν Χριστό δίπλα μας. Ἀκόμη κι ἂν ὑπάρχουν φορές πού στή διάρκεια τοῦ πολέμου νομίζουμε ὅτι εἶναι ἀπών, Ἐκεῖνος εἶναι πάντοτε κοντά μας καί μᾶς παραστέκει. Εἶναι ἐκεῖνες οἱ στιγμές πού συστέλλεται ἡ αἴσθησις τῆς Χάρης μέσα στήν καρδιά τοῦ ἀνθρώπου καί αὐτός γεύεται τά πικρά ὕδατα τῶν παθῶν, τῶν κακῶν καί διεστραμμένων ἐπιθυμιῶν, κλίσεων καί ροπῶν τῆς καρδιάς του καί αισθάνεται νά βυθίζεται στήν ἀπόγνωσι. Κραυγάζει τότε «μετά κραυγῆς ἰσχυρᾶς καί δακρῶν» στόν μόνο πού μπορεῖ νά τόν σώσει κι Ἐκεῖνος ἔρχεται καί τόν ἀνασπκώνει χαρίζοντάς του τή σωτηρία ἀπό βέβαιον πνιγμό.

«Χριστός καθεύδει»

«Χριστός καθεύδει», ὁ Χριστός «ἀποκοιμήθηκε» δηλαδή, εἶναι μιά συγκλονιστική φράσι πού χρησιμοποιεῖ ἀνθρωποπαθῶς ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος γιά νά περιγράψει αὐτές ἀκριβῶς τίς στιγμές πού φαίνεται νά «ἐγκαταλείπει» τό νοτιό σκάφος τῆς Ἐκκλησίας ὁ Χριστός, ἡ κεφαλή της. Ἡ Ἐκκλησία παραβῆλθεται μέ νοτιό καράβι καί μάλιστα ἡ Κιβωτός τοῦ Νῶε εἶναι μιά ἀπό τίς προτυπώσεις της. Ὅπως ἐκείνη ἡ Κιβωτός ἔσωσε ἀπό τόν κατακλισμό ὄσους

Μετάφραση τῆς Εὐαγγελικῆς περικοπῆς

Ἐκείνον τὸν καιρὸν, ὁ Ἰησοῦς ἀνάγκασε τοὺς μαθητὰς νὰ μποῦν εἰς τὸ πλοιάριον καὶ νὰ πᾶνε πρὶν ἀπ' αὐτὸν εἰς τὴν ἀπέναντι ὄχθην, ἕως οὔτου διαλύσῃ τὸν κόσμον. Καὶ ἀφοῦ διέλυσε τὸν κόσμον, ἀνέβηκε εἰς τὸ ὄρος διὰ νὰ προσευχηθῆ μόνος του. Ὅταν δὲ ἐβράδυσσε, ἦτο ἐκεῖ μόνος. Τὸ πλοιάριον εὐρίσκετο ἤδη εἰς τὸ μέσον τῆς λίμνης καὶ ἐπάλαιε μέ τὰ κύματα, διότι ὁ ἄνεμος ἦτο ἀντίθετος. Κατὰ τὴν τετάρτην δὲ νυκτερινὴν βάρδια ἦλθε εἰς αὐτοὺς ὁ Ἰησοῦς περπατώντας ἐπάνω εἰς τὴν θάλασσαν. Οἱ μαθηταί, ὅταν τὸν εἶδαν νὰ περπατῆ ἐπάνω εἰς τὴν θάλασσαν, ἐταράχθησαν καὶ ἔλεγον ὅτι εἶναι φάντασμα καὶ ἀπὸ τὸν φόβον τοὺς ἐφώναξαν. Ἀμέσως τοὺς ἐμίλησε ὁ Ἰησοῦς καὶ τοὺς εἶπε, «Ἔχετε θάρρος, ἐγὼ εἶμαι· μὴ φοβᾶσθε». Τότε τοῦ ἀπεκρίθη ὁ Πέτρος, «Κύριε, ἐάν εἶσαι σύ, τότε δώσέ μου διαταγὴν νὰ ἔλθω σ' ἐσὲ ἐπάνω στὰ νερά». Ἐκεῖνος δὲ εἶπε, «Ἔλα». Καὶ ὅταν ὁ Πέτρος κατέβηκε ἀπὸ τὸ πλοιάριον, ἄρχισε νὰ περπατῆ ἐπάνω στὰ νερά, διὰ νὰ ἔλθῃ εἰς τὸν Ἰησοῦν. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἔβλεπε τὸν ἄνεμον δυνατὸν ἐφοβήθηκε, καὶ ἐπειδὴ ἄρχισε νὰ βυθίζεται, ἐφώναξε, «Κύριε, σῶσέ με». Ἀμέσως ὁ Ἰησοῦς ἄπλωσε τὸ χέρι, τὸν ἔπιασε καὶ τοῦ λέγει, «Ὀλιγόπιστε, γιατί ἐδίστασες;». Καὶ ὅταν ἀνέβηκαν εἰς τὸ πλοιάριον, ἔπαισε ὁ ἄνεμος. Ἐκεῖνοι πού ἦσαν εἰς τὸ πλοιάριον τὸν προσκύνησαν καὶ τοῦ εἶπαν: «Ἀληθινὰ εἶσαι Θεοῦ Υἱός». Καὶ ἀφοῦ διέσχισαν τὴν λίμνην, ἦλθαν καὶ ἀπεβιβάσθησαν εἰς τὴν Γεννησαρέτ.

(Ἐκ τῆς μεταφράσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης τῶν ἀειμνήστων καθηγ. Β. Βέλλια, Ἀρχιμ. Εὐ. Ἀντωνιάδου, Ἀμ. Ἀληβιζάτου, Γερ. Κονιδάρη, Ἔκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ).

βρίσκονταν μέσα, ἔτσι καὶ ἡ νοντὴ ναῦς τῆς Ἐκκλησίας σώζει ἀπὸ τὸν κατακλισμό τῆς ἁμαρτίας.

Ἡ φράση τοῦ ἁγίου Γρηγορίου ἀπὸ ἐπιστολὴ του πρὸς τὸν ρήτορα Εὐδόξιο, ἀναφέρεται στοὺς πειρασμούς καὶ τίς φοβερὲς ἀντιξοότητες πού συνάντησε στὸ διάβα τὸ πλοῖο τῆς Ἐκκλησίας, σὲ σημεῖο νὰ ἀπογοητεύεται ὁ Ἅγιος λέγοντας: «ὁ πλοῦς ἐν νυκτί, πυρσὸς οὐδαμοῦ, Χριστὸς καθεύδει». Μᾶς μεταφέρει ἀκριβῶς στὴν ἀτμόσφαιρα τῆς σημερινῆς εὐαγγελικῆς περικοπῆς. Ἀλλὰ ἐπειδὴ ἡ Ἐκκλησία ἔχει οἰκοδομηθεῖ πάνω στὴν πέτρα τῆς ὁμολογίας ὅτι ὁ Ἰησοῦς εἶναι ὁ ἀληθινὸς Υἱὸς τοῦ Θεοῦ καὶ ἐπιπλέον ἔχει ποτισεῖ λόγῳ αὐτῆς τῆς ὁμολογίας μέ τὰ ἁγιασμένα αἵματα ἑκατομμυρίων μαρτύρων «πύλα Ἰδοῦ οὐ κατισχύσουσιν αὐτῆς» (Ματθ. 16,18), σύμφωνα μέ τὸ ἀψευδὲς στόμα τοῦ Χριστοῦ, δέν νικᾶται καὶ δέν φοβᾶται κανένα ἐγκόσμιο σύστημα καὶ καμιά ἐγκόσμια ἰσχυρὴ προσωπικότητα. Δυσκολεῖται, ἀλλὰ πάντοτε ὑπερβαίνει τίς ὅποιες δοκιμασίες, γιατί πηδαλιούχος τῆς δέν εἶναι κάποιος ἄνθρωπος, ἀλλὰ Αὐτὸς ὁ ἴδιος ὁ Θεάνθρωπος Κύριος Ἰησοῦς.

10 Αύγουστου 2014: ΚΥΡΙΑΚΗ Θ΄ ΜΑΤΘΑΙΟΥ
Λαυρεντίου ἀρχιδιακόνου καί μάρτυρος. Εὐστου ἐπισκόπου Ρώμης τοῦ ἐξ Ἀθηνῶν († 258).
Ἦχος: πλ. δ΄ – Ἑωθινόν: Θ΄ – Ἀπόστολος: Α΄ Κορ. γ΄ 9-17 – Εὐαγγέλιον: Ματθ. ιδ΄ 22-34.

Η ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 17 Αύγουστου, Ι΄ Ματθαίου.
Απόστολος: Α΄ Κορ. δ΄ 9-16 – Εὐαγγέλιον: Ματθ. ιζ΄ 14-23.

Ζώντας ἐκκλησιαστικά

Μένει σ' ἐμᾶς ῥοιπόν πού εἴμαστε ἐνταγμένοι διὰ τοῦ Βαπτίσματος καί τοῦ Χρίσματος μας σέ αὐτόν τόν θεανθρώπινο Ὀργανισμό, δηλαδή τήν Ἐκκλησία, νά ἀνανεώνουμε τή Χάρη τήν ὁποία τότε λάβαμε, μέ τήν προσεκτική συμμετοχή μας στήν κοινωνία τοῦ σώματος καί τοῦ αἵματος τοῦ Χριστοῦ, ὥστε νά Τόν ἔχουμε κατοικοῦντα καί μένοντα μέσα στήν καρδιά μας. Ἐκεῖνος, ὄχι μόνο θά μᾶς προστατεύει συνεχῶς ἀπό τίς θαλασσοταραχές τῆς παρούσας ζωῆς, ἀλλήθι θά κατασιγάξει καί τίς τρικυμίες τῆς νοεράς θάλασσης τῶν καρδιῶν μας, πού προξενοῦνται ἀπό τήν ἐμπαθή καί ἀμετανόητη ζωή μας. Ὅταν ὁμως ἀγωνιζόμαστε ἡ ἔκβαση τῶν πειρασμῶν θά εἶναι νικηφόρα κι ἐμεῖς ὡς μαθητές τοῦ Χριστοῦ θά Τόν ὁμολογοῦμε μαζί μέ τίς ἀτέλειωτες χορεῖες τῶν ἐν οὐρανοῖς ἀπογεγραμμένων καί τῶν ἐπί γῆς συναγωνιζομένων, ὡς τόν ἀληθινό Υἱό τοῦ Θεοῦ καί Σωτήρα μας.

Ἄρχιμ. Ε. Τ.

Ἀπό τίς ἐκδόσεις τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας Η ΖΥΜΗ ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΥ

Ὁμιλίες σέ Εὐαγγελικές περικοπές καί ἐφορτές,
τοῦ Ἐπισκόπου Φαναρίου κ. Ἀγαθαγγέλου.

ΑΙ ΚΑΘ' ΗΜΕΡΑΝ ΠΡΟΣΕΥΧΑΙ ΤΟΥ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΥ

Σχήμα 8,5X12, σελ. 104

Μέ τήν προσευχή εὐχαριστοῦμε, δοξολογοῦμε, παρακαλοῦμε καί ἱκετεύουμε τό Δημιουργό μας. Ἔτσι, καί ἡ καθημερινή μας ζωή ἐξαγιαζεται.

Παρακολουθήστε τό Πρόγραμμα τοῦ Ραδιοφωνικοῦ Σταθμοῦ
τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος (www.ecclesia.gr)

«ΦΩΝΗ ΚΥΠΡΙΟΥ», ἐβδομαδιαῖο φύλλο ὀρθοδόξου πίστεως καί ζωῆς τῆς «Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἰασιῶν 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἐκδότης - Διευθυντής· Ἐπίσκοπος Φαναρίου Ἀγαθάγγελος. Σύνταξη, τηλ. 210.7272.331. Διευκρίσεις, τηλ. 210.7272.388. Ὑπό τῶν ἱερῶν ναῶν διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΠΡΙΟΥ» σ' ὅλο τόν κόσμο μέσω Διαδικτύου: www.apostoliki-diakonia.gr